Mészöly Miklós

Nikla

Hazugságai kertje lehervadt,
beborítja a mogorva őszinteség
letarolt nádasai helyén
jégsuta lábak –
Ennyi maradt a madárból
S már sérelmek se,
Csak kutyavonítás
Híg ötvözete az undornak
Kancsójában borkő,
s nem tudja:
nyelni nehezebb? vagy köpni?
A kerti szárítón
foszlott ujjasok gubanca
az ökörnyál
Már nincs szó
Az igaz sem elég
Ha tél jön, fehér hó esik